

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det der med disciplinen er vist en helt særlig disciplin, som jeg skal holde mig ude af lige nu.

Til undervisningsministeren: Vi introducerer faktisk i vores kommentarer til redegørelsen et særligt forsøgs- og udviklingsprogram. Jeg vil høre, om ministeren er indstillet på, ligesom vi gjorde på folkeskoleområdet, at fortsætte, for det kunne jo godt være, at vi, selv om vi, der er valgt ind i det danske parlament, er kloge, ikke tænkte alle de kloge tanker. Det kunne også være, at man udeomkring inden for nogle rammer, som vi udstikker, kunne lave et forsøgs- og udviklingsprogram.

Jeg mener i øvrigt, det er en særlig forpligtelse, vi har, hver gang vi laver en så omfattende ny reform, at vi evaluerer den, men også sikrer os, at der kommer proportion og udvikling i nogle af de tanker, vi har tænkt. Så jeg vil høre ministerens kommentar til det.

Kl. 18.00

Dernæst vil jeg sige, at noget, der har været et ret centralt emne i debatten her, har været lærernes efter- og videreuddannelse, altså transformationen fra lovgivningsprocessen over og ud i virkeligheden. Vi ved, at en lang række af vores gymnasielærere i dag er over 50 år; jeg tror, tallet er omkring 50 pct., måske lidt mindre.

Men det er vel væsentligt, at vi får implementeret reformen rigtigt. Da man implementerede den sidste reform i 1987, var der faktisk sat ganske mange midler af til efter- og videreuddannelse.

Jeg vil spørge om ministerens holdning til det område.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Aage Frandsen, tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Så er det det tredje tema, jeg vil berøre i mine korte bemærkninger. Det er også det, fru Marianne Jelved var inde på, nemlig hf. For ét er, hvordan praksis er, nemlig at forholdsvis mange unge, der vælger hf, vælger en mellemlang og ikke så mange en lang videregående uddannelse.

Men det betyder jo ikke, at man skal indrette uddannelsen derefter, og det vil sige skrue ambitionsniveauet ned. Det er jo dér, problemet er i forhold til at sige, at unge fra 9. klasse kan gå

ind. For igen, hvad er meningen med det? Er det 1 pct., man forestiller sig, eller er det 10 pct.?

I dag er der vel stadig væk den der dispensationsbestemmelse, som kom ind i 1990, at man rent faktisk kan gøre det i nogle særlige situationer. Men det benyttes ikke, og det er jo igen det: Hvad er formålet med det, hvad er tanken med det? Det er det, som vi i øvrigt nok er nogle, der har en eller anden frygt for, nemlig at det ikke er meningen, at det bliver et lillebitte hjørne af de unge, der vælger det, men at det efterhånden bliver mange. Det er også det, der er sigtet.

Så er der også det med enkeltfagsundervisning. Problemet er jo bare, at det koster penge. Og hvis vi skal se på det her i en sammenhæng, er vi altså også nødt til at se på, at man ikke bare kan sige, at man kan vende tilbage og tage det som enkeltfag, når det koster noget.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Jeg vil sige til hr. Carsten Hansen, at jeg er lige i øjeblikket så optaget af den – synes jeg selv – rimelig store reform, som jeg har lavet hovedlinjerne til i redegørelsen her, så jeg har faktisk ikke selv overvejet muligheden for at lave et forsøgs- og udviklingsprogram, når vi engang når til målstregen.

Jeg vil ikke afvise, at det kunne være en idé, men jeg synes, det må afhænge af, hvad vi drøfter undervejs, og om der er nogle ting, som vi synes ville være relevante at have med i et sådant forsøgs- og udviklingsprogram. Det må i hvert fald være forudsætningen for, at jeg umiddelbart vil sige ja til det.

Jeg synes ikke, vi skal sige, at vi skal have et forsøgs- og udviklingsprogram, bare for at have det. Der skal også være et reelt indhold i det.

Så er jeg helt enig i, at implementeringen af sådan en ny reform selvfølgelig er kolossalt vigtig. Jeg lægger under inden omstændigheder op til, at reformen blot skal samles i X antal ringbind på rektors kontor. Det er selvfølgelig meningen, at det her skal implementeres ude i klasserne, sådan at det også får en reel effekt. Her tænker jeg i særdeleshed på undervisningstilrettelæggelsen.

Derfor er efteruddannelse selvfølgelig vigtig, også på det her punkt. Jeg har ikke noget konkret bud på, og jeg har heller ikke noget konkret kendskab til, hvad der eventuelt vil være af behov, men det er selvfølgelig noget, vi må se på.

Så vil jeg sige til hr. Aage Frandsen: Vi skruer absolut ikke ambitionsniveauet ned for hf-ud-